

Masennus

Muutin tos 4-vuotta sitten Tampereelta Jämsään. Mun elämä meni siinä ihan sekasin kun jouduin jättämään kaikki kaverit etenkin parhaan ystäväni Julian. No kesä 2012 meni siinä talon sisustuksessa ja paikkoihin tutustumisessa. Mutta kesän jälkeen ilo muuttui suruksi nauru muuttui itkuksi ja muo alettiin kiusaan. No muo tönittiin, haukuttiin rumaks, sanottiin läskiks vaikka olin koko koulun pienin ja laihin tyttö. No meijjän koulu on semmone 60 oppilaan koulu et ei mikään iso.

No 2013 kesä oli ihan normaali mutta mulla oli ollut siihen asti koko ajan kauhea ikävä mun vanhoja kavereita. Kun koulut taas alko muo ei enää oikeestaan kiusattu mutta ei mulla ollut kyllä yhtään kaveriakaan muutakuin semmosii jotka esitti kamui jotka oikeesti halus vaan tietää musta kaikki huonot puolet ja levittää ne.

Mutta 2014 jouluna mä sain ensimmäisen kaverin Millan. Milla ei koskaan sanonu musta mitään pahaa eikä se esittänyt mitään mitä se ei ollut. 2015 kesä oli ihan jees kunnes menin kolmoselle. Sillon mulle tuli masennus ja itkin joka päivä koulussa enkä uskaltanut kertoa kenellekään. Koko vuoden mun päässä pyöri vaan yks lause: Haluun kuolla! Kunnes jouluna tutustuin kahteen tosi kivaan poikaan joista tuli mun kavereita. Sillon musta tuntu et kaikki on nyt hyvin ja musta välitetään ja et kaikki ei oo niitä nörttejä jotka levittää toisista paskaa.

No 2016 kesä oli tosi kiva meinaan tutustuin yhteen poikaan joka muutti mun kotiseudulle. Me käytiin uimassa yhdessä kunnes kerroin sille et mul on ehk jotain tunteita sitä kohtaan?. Sen jälkeen mä en käynyt sen kanssa enää koskaan uimassa koska se ei halunnut.

Tää vuos alko ihan jees kiitos Millan. Milla on pelastanu mut kaikesta se on niinkun käsi joka nostaa ilmaan jos on vajoamassa syvälle.